

SUMONYI ZOLTÁN

Érintem a köntösét

*Nagyon igaz, hogy amíg itt volt, benne éltünk,
nem törődött vele senki, levegőnek nézték,
természetes volt, hogy teleshívjuk vele a tudónket.*

*Rajta volt az okmányainkon, az útleveleken,
el se olvastuk, csak a jelzőtáblát országunk határain,
amikor víg kalandozások után hazatértünk.*

*Most, hogy nincs, mert nincs,
és nem is olvasható sehol,
most kezd csak hiányozni, és néhányan,
akik olvasunk még róla régi verseket,
Petőfiét százhatvanhat év után,
vagy Kassákét hetvenegy év távolából,
mi érezzük, hogy milyen árvák és védtelenek lettünk nélküle.*

*Tudom, hogy visszajön még,
hogy ott lesz újra országunk határán, mint őrsorompó.*

*Megvéd a felfuvalkodott önkénytől, az ostoba jelszavaktól,
hogy ne mérgezhessék tovább a gyermekeinket.*

*Tudom, hogy ott leszek közöttük, akik
elsőként köszöntik visszatértét,
megérinthetem köntösét,
s nem nézek hátra azokra,
akik majd mögöttünk tolonganak.*

*Mert újra nagy tömeg lesz, s üvöltözik,
hogy mindig is a hívei maradtak.*

„Korforduló”

*Ötvennégy éve, harminckét
öreg diák
együtt fújta a ballagók
örök dalát,
földszinttől föl a második*

*emeletig,
ahogy évenként változtak
a termeik.*

*Majd az utcán is vonultak:
„tovább, tovább”!
Föl a Körtérig. Búcsúzó
jó cimborák.
Öltöny, nyakkendő. Közöttük
ott ballagok,
vállon a kéz. A vásott is
oly meghatott.*

*Védte négy évig titkunkat
az iskola.
Legelső közös ősünknak
hű cinkosa:
a Múzeumnál, meg a Bem-
szobor alatt
viselt kokárdánk, címerünk
tisztán maradt.*

*Történhetett – és történt is! –
bűn odakint,
de az osztály, s a tanár is
összekacsint:
Másképp lesz! Mondtuk Adyval
bizakodón,
lesz még majd Kossuth címere
a lobogón!*

*Lesz összetartás, bankett, és
tovább, tovább,
ahogy követik egymást az
olimpiák.
Tokió, Mexikó, München...
Szöul után
valami romlott az évek
hangulatán.*

*Közben, mert hullunk, gyakrabban
találkozunk,
de csak a karrier, család,
s hogy megvagyunk...
Tapintatosan egyikünk*

*sem mondja, hol
s milyen menetnek tagja és
miért vonul.*

*Mert nincs olyan tér, utca már,
hol mindenik
társunk a másikkal össze-
kapaszkodik,
s félek, kilépve innen majd,
mint csőcselék,
vakbittel verjük be egymás
beton fejét.*

Hírünk a világban

*Milyennek hisszük önmagunkat?
Szabadságharcos nép vagyunk,
Lovagias, deli vitézek,
Vendéget váró asztalunk
Terítve minden jövevénynek?*

*Milyennek lát minket a népek
Hazája, ama nagyvilág?
Korcsnak, sunyinak, kérkedőnek;
Harácsoló bangos basák
Sorompói minden jövőnek.*

*Minek néznek – fejünk fölött – a
Hadra vezénylő szónokok?
Mindent eltűrő balga népnek,
Mely mindig sorsán háborog,
S vidul, ha szebb múltat ígérnek.*